

זיכוי נאשם מעבירות מין בעקבות קשיים ראייתיים ומחדלי חקירה חמורים

בית משפט השלום בתל אביב החליט לזכות לקוח שהואשם במעשה מגונה בפומבי כלפי שלוש תלמידות בית ספר שעמדו בתחנת אוטובוס בגבעתיים. בעקבות טיעונים שהושמעו על-ידי משרדנו, החליטה כב' השופטת תרצה שחם קינן כי גם לאחר שמיעת הראיות בתיק, המאשימה לא נשאה בנטל הראייתי הנדרש לצורך הוכחת אשמתו של הלקוח בעבירה החמורה שיוחסה לו, תוך שהיא מוסיפה ומבקרת את התנהלותה של היחידה החוקרת בזאת הלשון: "ניצבת נערה צעירה, ששמה מבטחה במשטרה שתבצע עבודתה נאמנה. ואילו המשטרה לא ביצעה את המוטל עליה".

"נערה מגבעתיים הביאה למעצרו של נאשם באוננות בפניה ובפני חברותיה, לאחר שרשמה את מספר רכבו. אך המשטרה לא ביצעה אפילו פעולת חקירה אחת. השופטת תרצה שחם קינן: "ניצבת נערה צעירה, ששמה מבטחה במשטרה שתבצע עבודתה נאמנה. ואילו המשטרה לא ביצעה את המוטל עליה".

נאשם במעשה מגונה בפומבי בפני שלוש קטינות בתחנת אוטובוס, זוכה בבית משפט עקב מחדלי חקירה ורשלנות בעבודת משטרה בסיסית של חוקרי משטרת גבעתיים.

לפי כתב האישום ממנו זוכה הנאשם, באפריל 2016 ביצע מעשה מגונה בפומבי, בכך שאונן במכוניתו שחנתה בתחנת אוטובוס ברחוב ערבי נחל בגבעתיים, כאשר שלוש תלמידות בנות 15-16 היו בתחנה. אחת הנערות שהבחינה בו, בעלת תושייה, צעקה והבריחה אותו, ובטרם שנמלט מיהרה לרשום בטלפון את מספר רכבו.

שופטת בית משפט השלום בתל אביב, **תרצה שחם קינן**, קבעה כי אין די בכך שהקטינה מסרה את מספר הרכב ותיארה כי מדובר באדם עם זקן קצר שנוהג ברכב לבן ישן - פרטים המתאימים לנאשם - כדי להביא להרשעתו. "צירוף הנסיבות מחזק מאוד את החשד כנגד הנאשם", כתבה השופטת, אך ציינה בשל מחדלי חקירה - המשטרה לא צירפה ולו ראייה אחת שתשמש כהצלבה לפרטים שמסרה הקטינה ותשלול ספק סביר - למשל, טעות אפשרית במספר הרכב שהקלידה הנערה בזמן בריחת העבריינין.

"במהלך עדותה של הקטינה התרשמתי כי הקטינה היתה משוכנעת כי רשמה את מספר הרכב באופן מדויק", כתבה השופטת. עם זאת, כשנשאלה על ידי הסנגור, עו"ד אסף דוק, האם היא מזהה את הנאשם והאם היא בטוחה כי מדובר באותו אדם, השיבה הקטינה בכנות כי היא אינה בטוחה, על אף שהתיאור שנתנה במקור דומה לנאשם.

"ניתן היה להסתפק בעדותה של הקטינה בדבר מספר הרכב, לו צורפה ראייה נוספת... כגון איכנו של הנאשם במקום ביצוע העבירה, או זיהוי של הנאשם על ידי הקטינה במסדר זיהוי תמונות, או לכל הפחות זיהוי רכבו של הנאשם על ידי הקטינה", ציינה השופטת. ואולם, כאמור, אף אחת מפעולות החקירה האלו לא בוצעו.

"היחידה החוקרת פנתה לחברת סלקום על מנת לקבל פלט איכונים מלא של מכשיר הטלפון של הנאשם וקיבלה מענה לפיו במהלך

שישה חודשים עובר למועד ביצוע העבירה לא מצאו רשומות בחברת סלקום אודות המנוי. חרף זאת לא ביקשה היחידה לברר האם נפלה טעות בבדיקה, אם במספר הטלפון ואם בחברת הסלולר אליה פנתה". לפי עדות הנאשם עצמו, הוא לא היה מנוי מעולם בחברת סלקום.

עוד מצויין בפסק הדין, כי "הקטינה מסרה פרטים המעידים על כך שראתה את פניו של מבצע העבירה. עם זאת לא ביצעה היחידה החוקרת מסדר זיהוי תמונות. לא הובאה גם כל ראיה לפיה הציגו החוקרים בפני הקטינה תמונות של כלי רכב, ביניהן תמונת רכבו של הנאשם על מנת לבחון האם יכולה הקטינה לזהות את רכבו".

"התוצאה בתיק זה מטרידה, שכן על אף שקיימות ראיות שעשויות לקשור את הנאשם לביצוע העבירה וקיים חשד ממשי כי ייתכן והנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, נותר ספק סביר שתוצאתו זיכוי של הנאשם", כתבה השופטת שחם-קין, והוסיפה: "ניצבת נערה צעירה, ששמה מבטחה במשטרה שתבצע עבודתה נאמנה, מול שוקת שבורה. קשה שלא להתרשם כי הספק שנותר בסיומו של הליך, יכול והיה מופרך או דווקא מתחזק ומסיר את העננה מעל ראשו של הנאשם ואולי מביא לגילוי העברין האמיתי, לו המשטרה היתה מבצעת פעולות בסיסיות נדרשות. כאשר המשטרה אינה ממצה את החקירה בהתאם לחובותיה הקבועות בדין, ועקב כך בלתי אפשרי להגיע למסקנה ברורה לאחר ניהול ההליך הפלילי, נגרמת פגיעה באמון הציבור במשטרה בכלל ובאמון המתלוננים במשטרה בפרט".

עוד ציינה השופטת בהכרעת הדין: "בענייננו, המתלוננת הקטינה בהיותה נערה בת 16 פנתה למשטרה בתלונה בגין מעשה מגונה שנעשה בפומבי. ואילו המשטרה לא ביצעה את המוטל עליה. לא ביצעה מסדר זיהוי, לא ביקשה כראוי איכון מכשיר הטלפון של הנאשם, ולא חקרה את הנאשם פעם נוספת באופן ממצה. לאור כל זאת הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו ברמה הדרושה בפלילים".

5	ב"כ הנאשם – עו"ד אסף דוק
6	הנאשם בעצמו
7	<u>פרוטוקול</u>
8	
9	
10	
11	<u>הכרעת דין</u>
12	
13	החלטתי לזכות את הנאשם.
14	
15	<u>כתב האישום ותשובת הנאשם</u>
16	1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(ב) לחוק
17	העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").